

sygn. akt VII Pa 38/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Agnieszka Stachurska

SO Lucyna Łaciak (spr.)

Protokolant: Klaudia Kasztelewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 czerwca 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko Izbie Skarbowej w W.

o zadośćuczynienie z tytułu mobbingu

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę B. K.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 23 grudnia 2015 r., sygn. VI P 167/15

1. oddała apelację,

2. zasądza od powódki B. K. na rzecz Izby Skarbowej w W. kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Lucyna Łaciak

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 23 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ
w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygnaturze akt
VI P 167/15 z powództwa B. K. przeciwko Izbie Skarbowej w W.

o zadośćuczynienie w związku z mobbingiem w punkcie pierwszym oddalił powództwo oraz w punkcie drugim zasądził
od B. K. na rzecz Izby Skarbowej w W. kwotę 1800,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (k.
596 a. s.).

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji ustalił, że B. K. była zatrudniona
u pozwanego od dnia 24 lutego 1994 r. W dniu 15 grudnia 2008 r. powódce uległo zmniejszeniu wynagrodzenie o
kwotę 150,64 złotych z datą od dnia 1 stycznia 2008 r.,
a od 1 marca 2009 r. wynosiło 3099,33 złotych. B. K. w dniu 1 października
2009 r. zawarła porozumienie z Naczelnikiem Urzędu Skarbowego W.-T., L. J. zmieniające warunki pracy i płacy,
na mocy którego zostało przyznane jej wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2979,41 złotych. Powódka była
wielokrotnie przenoszona do innych komórek organizacyjnych. W dniu 1 października 2009 r. powódka została

przeniesiona do (...) Referatu (...), gdzie w dniu 12 listopada 2009 r. została wezwana o sporządzenie i przedstawienie do wglądu Naczelnikowi Urzędu wykaz zadań i czynności wykonywanych przez nią w sierpniu 2009 r. Na skutek wykonania powyższego polecenia, powódka została zobligowana do zapłaty kwoty związanej z wykonywaniem przez nią prywatnych połączeń z telefonu służbowego za sierpień 2009 r. Zdaniem Sądu Rejonowego w powyższym okresie powódka była traktowana przez swoich przełożonych tak, jak inni pracownicy. Powódka została przeniesiona z dniem 6 stycznia 2010 r. do Działu (...), a następnie

w dniu 15 marca 2010 r. na stanowisko Kancelaryjno-Informacyjnym Urzędu Skarbowego W.-T. dla D. B. w związku z koniecznością obsady pracowników obsługujących podatników. W związku z kierowanymi prośbami, B. K. z dniem 6 stycznia 2011 r. została przeniesiona do Działu (...).

W dniu 25 marca 2011 r. średnia arytmetyczna oceny okresowej powódki dokonana przez Kierownika Referatu Z. O. wyniosła 3,71. Sprzeciw wniesiony przez B. K. od oceny okresowej nie został uwzględniony przez Naczelnika Urzędu.

W dniu

11 sierpnia 2011 r. powódka otrzymała nagrodę jubileuszową za 25 lat pracy zawodowej

w wysokości 100% wynagrodzenia oraz podziękowania za dotychczasową pracę od Naczelnika Urzędu. W dniu 2 listopada 2011 r. powódka wniosła skargę w związku

z przyznaną, w jej ocenie, niższą nagrodą finansową w porównaniu do innych pracowników, która w konsekwencji została uznana za bezzasadną. Przyznawanie nagród w Urzędzie pracownikom miało charakter uznaniowy. W związku z zarzutami powódki, przeprowadzono rozmowy z innymi pracownikami na skutek których okazało się, że B. K. przekazuje część swojej pracy innym współpracownikom i opuszcza miejsce pracy w celu załatwienia osobistych spraw. W celu zapewnienia powódce komfortowych warunków pracy, została ona kolejny raz przeniesiona do wykonywania obowiązków pracowniczych

w siedzibie Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-T. przy ulicy (...) w Dziale (...). W dniu 6 lutego 2012 r. powódka otrzymała kolejną ocenę okresową, w której uzyskała średnią arytmetyczną 2,75. W trakcie pracy dochodziło do licznych konfliktów między powódką a innymi pracownikami. W dniu 20 lutego 2013 r. powódka zmieniła miejsce pracy i rozpoczęła wykonywanie obowiązków pracowniczych przy ulicy (...) w W.. Następnie Naczelnik Urzędu Skarbowego nie przychylił się do prośby powódki z dnia 4 października 2013 r.

o przeniesienie do pracy w innej komórce organizacyjnej. W dniu 31 stycznia 2014 r. powódka ponownie została poddana ocenie okresowej, która wyniosła również 2,75, od której wniosła sprzeciw w dniu 3 marca 2014 r. W dniu 9 kwietnia 2014 r. Urząd Skarbowy W.-T. rozwiązał z powódką umowę na czas nieokreślony za wypowiedzeniem. Sąd dokonując oceny stanu faktycznego oparł się na zeznaniach świadków oraz w części

na przesłuchaniu powódki, za wyjątkiem E. J. i M. S. w zakresie dotyczącym stosowania mobbingu na B. K. przez kadrę kierowniczą. W związku z powyższym Sąd Rejonowy zważył, że powództwo było niezasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie mając na uwadze art. 94⁽³⁾ § 2 k.p. charakteryzujący działania mobbingowe. Sąd I instancji doszedł do przekonania, że z przeprowadzonego w sprawie obszernego postępowania dowodowego, a w szczególności po przesłuchaniu świadków i stron procesu wynika, iż pozwany nie stosował względem powódki żadnych działań mobbingowych. W ocenie Sądu Rejonowego poczucie pracownika, że podejmowane wobec niego działania i zachowania mają charakter mobbingu, nie są wystarczającą podstawą

do jego stwierdzenia. Zdaniem Sądu I instancji nie można upatrywać cech mobbingowych

w zachowaniu Naczelnika Urzędu L. J., a także Z. O. i K. W.. Sąd Rejonowy wskazał, że do takowych działań z pewnością nie można zakwalifikować czynności kierownika mających na celu wykrycie nieprawidłowości w danej komórce organizacyjnej, obniżenie wynagrodzenia w związku z przeniesieniem pracownika na mniej odpowiedzialne stanowisko, podejmowanie rozmów dyscyplinujących w celu zapewnienia terminowości we wprowadzaniu dużej ilości dokumentów. Sąd Rejonowy stwierdził również, że przedstawione przez powódkę trzy zaświadczenia lekarskie z dnia 31 stycznia 2014 r. i z dnia 14 maja 2014 r., z których wynikają jej zaburzenia depresyjno-lękowe zostały uzyskane jedynie na potrzeby postępowania. Uwzględniając powyższe,

a także postawę powódki w trakcie postępowania oraz jej kategoryczno-asertywny

i relacjonujący sposób mówienia, Sąd I instancji doszedł do przekonania, że nie cechuje

to pracownika nękanego i zastraszanego. W konsekwencji Sąd Rejonowy oddalił wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii oraz ortopedii, albowiem w świetle ustalenia braku działań mobbingowych dowód ten byłby nieprzydatny dla rozstrzygnięcia w sprawie (k. 601-622 a. s.).

W dniu 14 marca 2016 r. wpłynęła apelacja powódki, którą zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego z dnia 23 grudnia 2015 r. w całości zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245, art. 258 i art. 299 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez:

a) faktyczne nierozważenie, a przez to pominięcie zasadniczych twierdzeń strony powodowej zawartych w pismach strony powodowej z dnia 26 lutego 2015 r. i z dnia 23 kwietnia 2015 r. oraz w trakcie zeznań powódki na rozprawie w dniu 18 listopada 2015 r. i w dniu 25 listopada 2015 r.;

b) praktyczne niedokonanie oceny wielu istotnych okoliczności sprawy w zakresie uznawanym za istotne w doktrynie oraz judykaturze, a zwłaszcza w treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2015 r. sygn. akt. II PK 149/1,4 co w konsekwencji doprowadziło również do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego i wyciągnięcia z niego, logicznie błędnych wniosków, iż powódka nie była poddawana mobbingowi, co dokonano praktycznie w oparciu o ocenę relacji łączących powódkę ze współpracownikami, a bez dokonania prawidłowej i pogłębionej oceny realizacji przez pozwanego obowiązku przeciwdziałania mobbingowi oraz z pominięciem okoliczności, iż powódka dostąpiła rozstroju zdrowia w kategoriach medycznych typowego dla ofiar mobbingu.

2. naruszenie art. 278 § 1, art. 217 § 1 i 3 oraz art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatrii oraz lekarza ortopedy, a tym samym praktyczne uniemożliwienie przeprowadzenia dowodu istotnej okoliczności w sprawie jaką jest istnienie związku przyczynowego pomiędzy postępowaniem pozwanego o powstałym u powódki rozstrojem zdrowia.

3. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 i art. 258 k.p.c. przejawiające się w zaistnieniu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegającego na ustaleniu, że pozwany prawidłowo realizował obowiązek przeciwdziałania mobbingowi podczas, gdy:

a) zeznania świadków zeznających na rozprawie w dniu 13 lutego 2015 r. potwierdzają, iż pozwany nie przykładął należytej staranności do realizacji obowiązku przeciwdziałania mobbingowi, o czym świadczy choćby niski poziom wiedzy w tym zakresie pracowników;

b) działania pozwanego faktycznie stanowiące przejaw realizacji obowiązku przeciwdziałania mobbingowi w postaci choćby powołania stałej komisji antymobbingowej, w zakresie wynikającym z Decyzji nr (...) z dnia 18 marca 2014 r. oraz zarządzenia nr 3 z dnia 15 stycznia 2015 r., zostały podjęte dopiero po wytoczeniu przez powódkę powództwa dotyczącego mobbingu;

c) zeznania świadka E. K. - Naczelnika Urzędu Skarbowego W. T. w W., które obrazują niski poziom realizacji przedmiotowego obowiązku oraz bardzo bierny stosunek tego świadka jako kierownika zakładu pracy do realizacji wskazanego obowiązku pracodawcy, co zdaniem powódki spowodowało w konsekwencji wadliwe ustalenie faktyczne dotyczące prawidłowej realizacji obowiązku przeciwdziałania mobbingowi tylko w oparciu o stwierdzenie, iż „pracownicy Urzędu Skarbowego posiadają podstawową wiedzę na temat mobbingu”, a także analizę dokumentów zasadniczo powstałych następczo po wytoczeniu powództwa czy ustalenie, że powódka była przenoszona do innych miejsc pracy;

4. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 i art. 299 k.p.c. przejawiające się

w zaistnieniu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegającego na ustaleniu, że powódka nie dostąpiła rozstroju zdrowia w kategoriach medycznych dokonanych w oparciu o faktyczną odmowę nadania mocy dowodowej przedstawionych przez powódkę zaświadczeniom lekarskim wymienionym na str. 20 uzasadnienia wyroku diagnozujących m.in. zaburzenia depresyjne oraz o ocenę stanu zdrowia powódki dokonaną w trakcie przesłuchania jej w charakterze strony. W ocenie apelującej, błędnych ustaleń faktycznych dokonano, z pominięciem okoliczności, iż:

a) sam fakt istnienia rozstroju zdrowia u powódki nie był przez pozwaną kwestionowany, a kwestionowane było tylko istnienie związku przyczynowego pomiędzy stanem zdrowia powódki, a działaniami i zaniechaniami pozwanej;

b) powódka była przesłuchiwana w charakterze strony w listopadzie 2015 r., tj. po upływie około 1,5 roku po zaprzestaniu pracy w Urzędzie Skarbowym, a zatem brak narażenia na działania mobbingujące oraz prowadzona w tym czasie terapia może tworzyć wrażenie poprawy stanu zdrowia;

5. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 i art. 258 k.p.c. oraz wadliwe dokonanie oceny wiarygodności świadków zeznań konfrontacyjnych E. J. i M. S. przy jednoczesnym uznaniu wiarygodności świadków Z. O., H. B., E. W. i Z. K. oraz dokonania oceny zeznań dwóch ostatnio wymienionych świadków bez ich powiązania z treścią wcześniej przez je składanych pism wyjaśniających;

6. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób nieodpowiadający wymaganiom, jakie stawia przedmiotowy przepis poprzez brak właściwego wyjaśnienia jego podstawy faktycznej i podstawy prawnej w zakresie w którym odnosiłoby się ono do zasadniczych twierdzeń powódki tj. iż była ona ofiarą mobbingu oraz bardzo marginalnym potraktowaniu zagadnienia oceny realizowania przez pracodawcę obowiązku przeciwdziałania mobbingowi.

7. naruszenie art. 98 § 1 w zw. art. 102 k.p.c. poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w sytuacji, gdy zaistniały szczególnie istotne przesłanki do zwolnienia powoda z obowiązku ponoszenia tych kosztów.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 1-3 k.p. poprzez jego nieprawidłową zawężającą wykładnię.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., powódka wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości,
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
3. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

ewentualnie, działając na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego (k. 627-641 a. s.).

W dniu 14 kwietnia 2016 r. wpłynęła do Sądu odpowiedź na apelację powoda, w której pozwany wniosł o jej oddalenie w całości i o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w ocenie pozwanego zgodnie z przeprowadzonym postępowaniem dowodowym przez Sąd I instancji oraz po analizie przesłuchania świadków

i powódki oraz analizie złożonych przez nią dokumentów należy stwierdzić, że strona pozwana nie stosowała względem B. K. żadnych działań mobbingowych.

W ocenie pozwanego bezzasadnym jest również zarzut naruszenia art. 278 § 1, 217 § 1 i 3 oraz 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychiatry oraz lekarza ortopedy, gdyż prowadziłyby do przedłużenia postępowania w sprawie. Zdaniem pozwanego również nie zasługuje na uwzględnienie zarzut, jakoby pozwana nieprawidłowo realizowała obowiązek przeciwdziałaniu mobbingowych, ponieważ w Urzędzie obowiązywało zarządzenie Naczelnika Urzędu

w sprawie opracowania wewnętrznych zasad przeciwdziałania mobbingowi oraz dyskryminacji. Pozwana podniosła również, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony w wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. Tymczasem w ocenie pozwanego nie ulega wątpliwości, że uzasadnienie wyroku spełnia wymagane kryteria. Pozwana stwierdziła, że zarzut naruszenia art. 94³ § 1 k.p. jest niezasadny, ponieważ wobec stwierdzonego braku działań o charakterze mobbingowych wobec powódki, pracodawca nie może ponosić odpowiedzialności z tytułu tego działania, jak również z tytułu zaniechania działania antymobbingowego (k. 655-658 a. s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki z dnia 14 marca 2016 r. podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Na wstępie należy wskazać, że postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed Sądem I instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, a w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

W kontekście zgłoszonych zarzutów stwierdzić należy, że spór w niniejszej sprawie dotyczył wykładni przepisów prawa procesowego i materialnego. Sąd Okręgowy zważył, iż zarzuty apelacyjne pozwanego koncentrowały się na kwestii prawidłowego zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, naruszenia art. 278 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego

o przeprowadzenie dowodu z opinii psychiatry oraz ortopedy, a także zaistnienie błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia wyroku tj. właściwego wyjaśnienia jego podstawy faktycznej i podstawy prawnej w zakresie, w którym odnosiłoby się ono do zasadniczych twierdzeń powódki, tj. iż była ona ofiarą mobbingu, oraz bardzo marginalnym potraktowaniu zagadnienia oceny realizowania przez pracodawcę obowiązku przeciwdziałania mobbingowi, a także naruszenia art. 98 § 1 w zw. z art. 102 k.p.c. poprzez zasądzenie kosztów od powoda, gdy istniały przesłanki do zwolnienia z obowiązku ich ponoszenia.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c., dlatego też Sąd Okręgowy przyjął jako własne ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu I instancji.

Przechodząc do zarzutu polegającego na naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245, art. 258 i art. 299 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego co doprowadziło w opinii powódki do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu I instancji, których konsekwencją było ustalenie, że nie była ona poddana mobbingowi, wskazać należy, że zarzut powyższy jest bezzasadny. Sąd I instancji poprawnie przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o obszerny materiał dowodowy, w tym konfrontując stanowisko powódki z

innymi dowodami i zeznaniami świadków. Sąd I instancji dokonał prawidłowej i logicznej oceny zebranego materiału dowodowego. Dowody przeprowadzone

z dokumentów nie budziły wątpliwości i nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron,

a zeznania świadków, które Sąd I instancji uznał za wiarygodne, nie potwierdziły sytuacji nacechowanych mobbingiem. Należy także zgodzić się, że przedstawione przez powódkę dokumenty w postaci odręcznie napisanych notatek nie mają znaczenia w omawianej sprawie. Sąd Okręgowy zważył, że stanowią one subiektywne zapiski autora, bowiem nie zostały przedstawione pracodawcy celem ustosunkowania się do treści w nich zawartych. W tym miejscu należy wskazać, że dokonując oceny prawdziwości działań mobbingowych zaistniałych po stronie pracodawcy i czy w konsekwencji mogły wywołać rozstrój zdrowia, stosuje się kryteria obiektywne. Pośrednio potwierdza to wyrok Sądu Najwyższego z dnia

11 marca 1997 r. o sygnaturze akt III CKN 33/97, zgodnie z którym „ocena czy naruszenia dobra osobistego, jakim jest stan uczuć, godność osobista i nietykalność cielesna nie może być dokonana według miary indywidualnej możliwości zainteresowanego (ocena subiektywna).” Kryteria oceny muszą być poddane obiektywizacji, a mianowicie należy uwzględnić odczucia szerokiego grona uczestników i powszechnie przyjmowane, a zasługujące na akceptację postępowania.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu sformułowanego w apelacji tj. naruszenia art.

278 § 1 art. 217 § 1 i 3 art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry oraz lekarza ortopedy, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku, szczegółowo zdefiniował pojęcie mobbingu, wskazując jednocześnie jakie działania lub zaniechania skierowane przeciwko pracownikowi można uznać za mające charakter mobbingu i prawidłowo ocenił, że strona pozwana nie stosowała wobec powódki żadnych działań mobbingowych. Ocena subiektywna powódki tj. wewnętrzne poczucie pokrzywdzenia, poza notatkami sporządzanymi na użytek własny powódki, nie znalazły potwierdzenia w przeprowadzonym materiale dowodowym. W związku z uznaniem przez Sąd Rejonowy, że powódka nie doznała działań mobbingowych od strony pozwanej, przeprowadzenie dowodu z opinii lekarza biegłego psychiatry oraz ortopedii byłoby sprzeczne z art. 227 k.p.c.. W ocenie Sądu Okręgowego, jeśli nie stwierdzono na podstawie przeprowadzonych dowodów wobec powódki działań mających charakter mobbingu,

to przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych, który miałyby wykazać okoliczność, iż leczenie i schorzenia powódki są następstwem mobbingu trwającego od 2009 r., nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia i spowodowałyby jedynie zbędną zwłokę w niniejszym postępowaniu. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skoro mobbing w rzeczywistości nie miał miejsca

w Urzędzie Skarbowym, to opinia biegłego byłaby bezprzedmiotowa.

Sąd Okręgowy uznał, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 245

i art. 258 k.p.c. dotyczący nieprzykładania odpowiedniej wagi do zagadnienia mobbingu przez pozwanego, należy uznać za nietrafiony i nierzeczywisty. Pozwany wprowadził niezbędne procedury przeciwdziałające mobbingowi w 2010 r. W Urzędzie Skarbowym W.-T. obowiązywało zarządzenie Naczelnika urzędu w sprawie opracowania wewnętrznych zasad przeciwdziałania mobbingowi oraz dyskryminacji, które regularnie było uzupełniane. Pracownicy pozwanego odbywali także okresowe szkolenia z tego zakresu.

W ocenie Sądu Okręgowego pracownicy strony pozwanej posiadali podstawową wiedzę na temat mobbingu, co wynika bezpośrednio ze zgromadzonego materiału dowodowego.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 i art.

299 k.p.c. Sąd Okręgowy zważył, że u powódki w istocie nie nastąpił rozstrój zdrowia

w kategoriach medycznych spowodowanym mobbingiem zachodzącym po stronie pracodawcy. Sąd Rejonowy prawidłowo nie nadał mocy dowodowej przedstawionych przez powódkę zaświadczeniom lekarskim oraz jej zeznaniom w charakterze strony w znaczeniu potwierdzającym jej problemy zdrowotne w związku ze stosowaniem działaniem przez pracodawcę o charakterze mobbingowym. Sąd II instancji doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy dokonał jedynie oceny sposobu mówienia i zachowania się powódki na podstawie jej zeznań i stwierdził, że powyższe

nie charakteryzuje osoby nękaney i zastraszanej. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że zaskarżony wyrok, został wydany w oparciu

o zebrany materiał dowodowy w sprawie, który jak już wcześniej zostało omówione, nie dał podstawy do stwierdzenia, że wobec powódki, pozwany dopuścił się działań mobbingowych.

Także zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 245 i art. 258 k.p.c. poprzez, wadliwe dokonanie oceny wiarygodności świadków zeznań konfrontacyjnych E. J. i M. S. przy jednoczesnym uznaniu wiarygodności świadków Z. O., H. B., należy uznać za chybiony. Żaden ze świadków nie potwierdził, że wobec powódki, pozwany stosował działania o charakterze mobbingu. Wprost przeciwnie, pozwany pozytywnie rozpatrywał podania powódki o zmianę miejsca wykonywania miejsca pracy, motywowane niezadowolaniem z wykonywanej pracy. Należy wskazać, że rozliczanie przez pracodawcę zadań z wykonanej pracy, nie może być uznane za stosowanie mobbingu, bowiem jest to uprawnienie pracodawcy. Ponadto, pracodawca ma prawo kontrolować wywiązywanie się pracowników z obowiązku świadczenia pracy, co wynika wprost ze stosunku pracy zgodnie z art. 22 k.p.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu apelacji, dotyczącego niezgodnego z art. 328 § 2 k.p.c. sporządzenia uzasadnienia wyroku. Sąd Rejonowy, szczegółowo w uzasadnieniu wyroku ustalił i ocenił materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy oraz aktach osobowych powódki poprzez wskazanie faktów, które uznał za udowodnione oraz tym, co odmówił wiarygodności. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji również prawidłowo podał w uzasadnieniu wyroku podstawę prawną stanowiącą podstawę oddalenia powództwa w niniejszej sprawie.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c., zgodnie z którym, strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie niezbędne koszty, to wskazać należy, że powódka nie wykazała, mimo udziału profesjonalnego pełnomocnika, szczególnie istotnych przesłanek, na podstawie których Sąd mógłby zwolnić powódkę z obowiązku ponoszenia tych kosztów. Na etapie postępowania sądowego w I oraz w II instancji pełnomocnik powódki nie wnosił o zwolnienie swojej mocodawczyni od kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego ze względu na złą sytuację materialną, a zatem Sąd Rejonowy nie dysponował podstawą prawną, aby nie zastosować ww. przepisu.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 1-3 k.p. poprzez jego nieprawidłową zawężającą wykładnię, stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku, szeroko scharakteryzował zjawisko mobbingu i nie dopatrywał się w zachowaniu strony pozwanej działań o takim charakterze. Należy także dodać, że rozwiązanie umowy o pracę z powódką nastąpiło z uwagi na jej konfliktowość

z innymi pracownikami oraz brak fachowej wiedzy. Istotnym w sprawie jest również fakt, że powódka nie zaskarżyła oświadczenia woli pracodawcy do Sądu Pracy. Całość ustalonego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego implikował uznanie w całej rozciągłości jedynie słusznego i prawidłowego rozstrzygnięcia, które zostało zawarte w wyroku z dnia 23 grudnia 2015 r. Zeznania większości świadków jednoznacznie wskazały, że w Urzędzie Skarbowym nie dochodziło po stronie pracodawcy do zachowań mających charakter mobbingu. Powódka nie udowodniła za pomocą dostępnych środków dowodowych, aby była traktowana w sposób nieodpowiedni w pracy, a więc zarzut naruszenia prawa materialnego w odniesieniu do zgromadzonego materiału dowodowego, okazał się być niezasadny.

Reasumując, Okręgowy doszedł do wniosku, że apelacja powódki stanowiła co do zasady jedynie polemikę z trafnym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego i jako bezzasadna podlegała oddaleniu na mocy przepisu art. 385 k.p.c.

Jednocześnie w punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy zasądził od powódki B. K. na rzecz pozwanej Izby Skarbowej w W. kwotę 2400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej. Zasądzona kwota miała oparcie o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804). Sąd Okręgowy ustalił, że wartość przedmiotu zaskarżenia podnoszona w apelacji przez powódkę wyniosła 37700,00 złotych. Zatem w świetle § 2 rozporządzenia stawka minimalna wyniosła 4800,00 złotych. Natomiast zgodnie z § 10 pkt 1 ppkt 1 stawki minimalne wynoszą za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym przed sądem okręgowym - 50% stawki minimalnej. Mając powyższe na uwadze, kwota 4800,00 złotych podlegała obniżeniu o 50% do wysokości 2400,00 złotych, która ze względu na fakt przegrania sprawy, została zasądzona od powódki na rzecz pozwanego.

SSO Lucyna Łaciak (spr.) SSO Marcin Graczyk SSO Agnieszka Stachurska

Zarządzenie:(...)

MK